

תְּרֵין אֲתֹוֹן אַחֲרָנִין דַי בְּסֻפָּא: ש"ת. אַיִנּוֹן בְּשִׁית שִׁית תִּיבֵּן, דַאֲינּוֹן שִׁית סְטְרִין דַעַלְמָא דָאָתֵי, וְגַפְקִי מַתְמָן. בְּגַוּן: שְׁבָח יַתְנוּ לוֹ כֶל צְבָא מָרוֹם. תִּפְאָרָת נְגַדּוֹלה שְׂרָפִים וְאוֹפְגִים וְחוֹיוֹת הַקּוֹדֵשׁ.

אַלְיָן תְּרֵין אֲתֹוֹן, בְּשִׁית שִׁית תְּרֵין אֲתֹוֹן קְדָמָאי, בְּחִמֵשׁ חִמֵשׁ. בְּלָהּוּ שְׁאָר אֲתֹוֹן דַי בְּאַמְצָעִיתָא, בְּלָהּוּ בְאַרְבָּע אַרְבָּע, בְּגַיְן דַאֲינּוֹן בְּרַזְאָ דְרַתִּיבָא עַלְלָה, דַאֲינּוֹן אֲתֹוֹן קְדָמָאי וְאַיִנּוֹן דְבְסֻפָּא, אַיִנּוֹן שְׁלִימָיו דַעֲשָׂרִין וְתְרֵין אֲתֹוֹן, בְּגַיְן דָאִית בְּהָוּ עַשְׂרִין וְתְרֵין תִּיבֵּן, לְקַבֵּל עַשְׂרִין וְתְרֵין אֲתֹוֹן עַלְלָין. אַשְׁתָּאָרוּ תִּמְגִיסָר אֲתֹוֹן אַחֲרָנִין, דְקָא סְלָקִין בְּרַתִּיבִּיהוּ לְאַרְבָּע אַרְבָּע, לְשַׁבְעִין וְתְרֵין תִּיבֵּן, דַאֲינּוֹן רָזָא דְשָׁמָא מְפָרֵשׁ, גְּלִיכָא

לשון הקידוש

אַרְבָּע, מְשׁוּם שְׁחָן בְּסָוד הַמְּרֻבָּה הַעַלְיוֹנָה, שְׁחָן אֲוֹתִיות רַאשּׁוֹנוֹת וְאַוְתָנוֹן שְׁבָסּוֹפָה, הַן שְׁלָמוֹת כְבָב הָאֲוֹתִיות, מְשׁוּם שִׁישׁ בְּהָנָן כְבָב תְּבוּות בְּנֶגֶד כְבָב הָאֲוֹתִיות הַעַלְיוֹנוֹת. נְשָׁאָרוּ שְׁמָנָה עַשְׁרָה אֲוֹתִיות אַחֲרָות שְׁעוּלוֹת בְּמִרְכְּבָהוֹתֵיהֶן לְאַרְבָּע אַרְבָּע, לְשַׁבְעִים וְשְׁתִים תְּבוּתָה, שְׁחָן סָוד הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, תְּקִיקָה קְדוּשָׁה שֶׁל שְׁבָעִים וְשְׁתִים

חַמְשִׁים שְׁעָרִים שֶׁל הַעוֹלָם הַבָּא. שְׁתִי אֲוֹתִיות אַחֲרֹות שְׁבָסּוֹפָה - ש"ת. הַן בְּשִׁשׁ שִׁשׁ תְּבוּתָה, שְׁהָם שִׁשׁ אַרְדִּי הַעוֹלָם הַבָּא, וְיוֹצָאֹת מִשֵּׁם בְּמָוֹן שְׁבָח יַתְנוּ לוֹ כֶל צְבָא מָרוֹם. תִּפְאָרָת וְגַדְלָה שְׂרָפִים וְאוֹפְגִים וְחוֹיוֹת הַקּוֹדֵשׁ. אַלְוּ שְׁתִי אֲוֹתִיות בְּשִׁשׁ שִׁשׁ. אֲוֹתִיות רַאשּׁוֹנוֹת בְּחִמֵשׁ חִמֵשׁ. בֶל שְׁאָר הָאֲוֹתִיות שְׁבָאַמְצָע, בְּלָזְן בְּאַרְבָּע

קדישא דשביעין ותרין אתוֹן, דקיידשא בריך הוא מתעטר בהז. ושמא דא, איהו מעטרא לבגשא ישראל, וסליק ברזא דא, לא תעטרא בהז גו שליהותא (המאריה) דשכינתא.

ויסימניך דאלין אתוֹן, דכא מתעטרו בשבחא עלאה, דא קדרמאי וסופי, דסלקיז בעטיריהו אינון א"ת ב"ש. אלף בחמש. תיזו בשית. בית בחמש. שני בשית. בגין פה רזא דא"ת ב"ש (דף קל"ב ע"ב) כללא דעשרה ותרין אתוֹן, דאינון עטרה דתלתין ותרין שבילין. (ס"א דשפא קדישא).

ויסימן דאינון אתוֹן אחרניין דסלקיז ברטיביהו, ג"ר. שארי בגימ"ל, וסימם ברי"ש, וכלהו רזא דרטיבא קדישא. א"ת ב"ש, רזא דשמא קדישא. ג"ר, רזא דרטיבא קדישא, דסלקא

לשון הקודש

אותיות שהקדוש ברוך הוא מתעטר שני במש. ומושום פה הפה של א"ת בהז, והשם הזה מעטר את בוגשת כ"ש כל של כ"ב אותיות, שהן עטרה ישראל, ועולה בסוד זה להתעטר בכם תזק השליחות (של אדוֹן) של השכינה. וסימניך של אותן אותיות אחרות של שועלות במרבבותיהם – ג"ר. מתחילה בגימ"ל וסימם ברי"ש, וכן סוד המרכיבה בשבח עליון – זה ראשונות וסופיות, שעולות בעטרותיהם אותן אותיות ב"ש: ג"ר – סוד המרכיבה הקדושה שעולה אל"ף בחמש. תיזו בשית. בית בחמש.

לשביעין ותרין, ואתעביד מגיהו שמא קדישא, לאתעטרא בנסת ישראל, מגו רתיבא עלאה. (רבתייב, תהילים מ"ח) בשמה אליהם בן תחלה.

ובגין לכך הוא שמא דעתך בלילה ברוז אבון ימינו ישMAILא ואמצעתה. ואיה מתעטרא בהז, ומהוי שמא קדישא. ולאו שמא עלאה, באינז שמהן עלאיין. העלמא עלאה, דאתא חון לעילא לעילא. ואף על גב דהאי שמא עלאה איה, אבל רוז דיליה, דוד מלפआ. דמתעטרא באבון.

שמא דארבעין ותרין אתוון רוז דיליה אבון, דקא מתעטרן בעלמא עלאה. ועלמא עלאה במה דליילא. (ס"א וסלקא רוז לעילא לעילא, עד דאתעטרא באין סוף) ועל דא, סליק ולא נחת, אתעטרא גו מהשבה עלאה. ובאה חולקא דמן דידע לייה, ואזהר ביה.

לשון הקודש

לשביעים ושתיים, ונעשה מהם שם קדוש לעטרא את בנסת ישראל מותוק הפהבה העליונה. (שפטוב (תהלים מה) בשמו אליהם בן תחלה). אבל הסוד שלו דוד הפלך שמתעטרא באבות. השם של מ"ב אותיות - הסוד שלו האבות, ימין ושמאל ואמצע. והיא מרעהטרת בהם להיות שם קדוש, ולא שם עליון באותם שמות עליונים של וזה הסוד.

שְׁמָא דְשַׁבָּעִין וְתִרְיוֹן אֲתֹוֹן, דָוֵד דְקָא מִתְעַטְּרָא בְּאֶבֶהָן, וּרְזָא דִילִיה סְלִיק וְנִחְית, בְּגֻזּוֹנָא. דָא מצפ"ץ, (מצפ"ץ) **שְׁמָא דְתִלִּיסְרָם מִכְיָלִין דְרַחְמִי.** אַינְנוּ תְּרִיסְרָם, רָזָא דְרַתִּיכָא קְדִישָׁא, דְנַפְּרִיךְ מִחְדָּר, דְשַׁרְיָא עַלְיִיהוּ וּבְגַיְן פֶּה (סְלִיק וְנִחְית, וּבְלָהוּ סְלִקוּן וְנִחְתָּן בְּרַהְאי שְׁמָא דְמַבְּרִיסְקָה וְלֹא נִחְית וְעַל דָא) **שְׁמָא דְשַׁבָּעִין וְתִרְיוֹן סְלִיק וְנִחְית, סְלִיק מִסְטָרָא דָא, וְנִחְית מִסְטָרָא דָא.** **שְׁמָא דְתִלִּיסְרָם מִכְיָלָן, סְלִיק מִסְטָרָא דָא, וְנִחְית מִסְטָרָא דָא, וְהַהּוּא דְנִחְית בְּגַיְן לְאַמְשָׁבָא טִיבָו לְתַתָּא. וְעַל דָא, אַת בְּשׂ גַּר דְקָה"ז וְפָזָע ח"ס ט"ז י"מ כ"ל. אֲתֹוֹן קְדָמָאִי סְלִקוּן בְּחוֹשְׁבָנָא, וְאֲתֹוֹן אַחֲרָגִין נִחְתִּי בְּחוֹשְׁבָנָא, בְּגַיְן לְאַמְשָׁבָא טִיבָו דְלַעַילָּא לְתַתָּא.**

לשון הקודש

שלמעלה למעללה, עד שמתעטר באנון סוף) ולבן עוללה ווורדים חוץ מזה השם של מ"ב שעולה ולא יורדת, ועל זה השם של שבעים ושתיים עוללה ויורד. העליונה. אשרי חילקו של מי שמקיר אותו ונזהר בז. השם של ע"ב אותיות – דוד המתעטר באבות, בסודו עוללה ויורד במו זה מצפ"ץ, (מצפ"ץ) שם של שלוש עשרה מדות רוחמים. הם ששתים עשרה, סוד המרכיבה הקדומה שינויים מאחד ששורה עלייהם, ולבן שעלה יורדת, וכולם עלים

שְׁמָא דֶּאָרְבַּעַן וִתְּרֵין, אִיהוּ מַתְעַטְּרָא לְרַתִּיכָא
עַלְּאָה. **שְׁמָא** דְּשַׁבְּעַן וִתְּרֵין, אִיהוּ
מַתְעַטְּרָא לְרַתִּיכָא תְּתָאָה. זֹפָא חֹלְקִיהָ מָאָן
דְּמַשְׁתַּדְלָל לְמַנְדָּע לְמִאָרִיה, זֹפָא אִיהוּ בְּעַלְמָא דִין
וּבְעַלְמָא דָאָתִי.

וּבְגִין שָׁה, תְּוֻשְׁבָחַתָּא דְּשַׁבְּתָא דָקָא מַשְׁבָּחָא
לְמַלְכָא דְּשַׁלְמָא דִילִיה. מַשְׁבָּחָה לִיה
בְּשָׁמָא דְּשַׁבְּעַן וִתְּרֵין, וּבְעָשָׂרִין וִתְּרֵין תִּיבֵּין, רָזָא
דְּעָשָׂרִין וִתְּרֵין אַתְּזָן, בְּגִין דְּתַתְעַטְרָבָה לְסָלְקָא
לְעִילָּא בְּתוּשָׁבָחַתָּא דָא. וּעַל דָא, אֵל אָדוֹן,
תוּשָׁבָחַתָּא דְּעַלְמָא דָאָתִי אִיהוּ, וּפְרִיחָו (ס"א וִפְרִיכָו)
דְּרַתִּיכָא קְדִישָׁא עַלְּאָה, דְּמַתְעַטְּרָא לְסָלְקָא
לְעִילָּא, וּפְרִיחָו דְּכַנְסָתָ יִשְׂרָאֵל, דְּמַתְעַטְּרָא לְסָלְקָא
נוּ רַתִּיכָא עַלְּאָה.

לשון הקידוש

וְשַׁתִּים תְּבֹות, הַסּוֹד שֶׁל עֲשָׂרִים וְשַׁתִּים
אותיות, בְּרִי שְׁתַתְעַטְרָבָה בּוּ לְעָלוֹת
לְמַעַלה בְּתַשְׁבָחַת הַזּוּ. וְלֹבֶן אֵל אָדוֹן –
תַּשְׁבָחַת הָעוֹלָם הַבָּא הוּא, וּפְרִיחָת
(יקשִׁיר) הַמְּרַבְּבָה הַקְּרוֹזָה הַעֲלִיּוֹנָה
שְׁמַתְעַטְרָת לְעָלוֹת לְמַעַלה, וּפְרִיחָת
כְּנָסָת יִשְׂרָאֵל שְׁמַתְעַטְרָת לְעָלוֹת בְּתוֹךְ
הַמְּרַבְּבָה הַעֲלִיּוֹנָה.

הַשֵּׁם שֶׁל אֲרָבָעִים וְשַׁתִּים הוּא מַתְעַטְרָבָה
לְמַרְכָּבָה הַעֲלִיּוֹנָה. הַשֵּׁם שֶׁל שְׁבָעִים
וְשַׁתִּים מַתְעַטְרָבָה לְמַרְכָּבָה הַתְּחִתּוֹנָה.
אֲשֶׁר חִילְקוּ שֶׁל מִ שְׁמַתְעַטְדָּל לְהַכִּיר
אֶת רְבוּנוֹ. אֲשֶׁר יְהוָה בָּעוֹלָם הַזּוּ וּבָעוֹלָם
הַבָּא.

וְלֹבֶן תַּשְׁבָחַתָּה שֶׁל שְׁבָת שְׁמַשְׁבָחַת
אֶת הַמֶּלֶךְ שְׁהַשְׁלָום שֶׁלֹּו, מַשְׁבָחַת
בְּאֹתִיות שֶׁל שְׁבָעִים וְשַׁתִּים וּבְעָשָׂרִים

א"ת ב"ש, סְלִקִין וְנַחֲתִין, כִּמֵּה דָאַתֶּר. א"ל ב"מ
סְלִקִין וְלֹא נַחֲתִין, וְסִימְנִיךְ, דָא שְׁבַת
בְּלַחְזֹדְיוֹ. וְדָא שְׁבַת יֻוּם הַכְּפֹורִים, דְסְלִקָּא רְזֹא
לְעִילָּא לְעִילָּא, עַד דְמַתְעַטְרָא כֹּלָא בָּאֵין סָופֶת.

אל בריך, דא סהוֹרָא דְאַתּוֹן זְעִירֵין, וַתְקִוִינִי בְּגַסֶת
יִשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹמָא בְצָלוֹתָא. וּבְגַין דְאַיְנוֹן
אַתּוֹן זְעִירֵין, לִית רֹוחָא בִּינִיהָו, וְאַיְנוֹן תְקִוִינִי
עוֹלִימָתָן דְאַתְיֵין עִם מַטְרוֹנִיתָא לְגַבֵּי מַלְבָא עַלְאהָ.

קדושה דא דקה מקדשי מלacci עלי, לאו
איהו ביחיד. זה אוקימנא, כל קדושה
דאיהו בלשון הקודש, יחיד אסיר ליה למימר.
תרגומים, לעולם ביחיד, ולא בסגיאין, יחיד איהו
תקינה דיליה ודי, ולא סגיאין. בסיכון לרוא דא,
שנים מקרא ואחד תרגום. שניים לשנה דסגיאין

לשון הקודש

א"ת ב"ש עולים ויוירדים, כמו שגנבתהאר. אל ב"ם עולים ולא יורדין, וסימנך – זו שבית לבדה. וזה שבת ויום הבפורים, שעולה הסוד למעלה? עד שהכל מתעורר באין סוף.

אל ברוך – זה סדור של אותיות קטנות ותיקני בנסת ישראל בכל יום בתפללה. ומשום שאזן אותיות קטנות, אין רוח

אהו, שודאי קדישת דלשות הקודש אסיר אהוי ביחיד. קדושת תרגום אסיר אהו בסגיאין, אלא ביחיד לעולם. אחד תרגום תנין, ולא תרין ולא יתר. תרגום אתיא למייעוטא, והבי אצטראד. לשון הקודש אתיא לרבותיא, והבי אצטראד. דמעליין בקודש ולא מזרידין. ובתרגומים מזרידין ולא מעליין. אחד תנין, ולא יתר, ולא מעליין כלל.

קדושא דא, קדושתא דאתකדשת שכינתא, ובל איבון רתיכין דיליה, לאთתקנא לגביה מלפआ עלאה. ובгинן דאייהי קדישת עלמא תחתה, אייהי מיזשכ ולא בעמידה. (דף קל"ג ע"א) קדישה אהרא דאחדורי צלוותא, אייהי קדושתא דעלמא עלאה, ובгинן פה אייהי בעמידה, בגין לאמשבא לה לחתטא, ובל מלווי דעלמא עלאה, אייהו בעמידה ולא מיזשכ.

לשון הקודש

מקרא ואחד מרגום. שנים זה לשון שניינו אחר, ולא יותר, ולא מעלים כלל. רבים, שודאי קדשה של לשון הקדש הקדשה הוו - הקדשה שהתקדשה אסורה ביחיד. קדשות תרגום אסורה ברבים, אלא ביחיד לעולם. אחר מרגום שניינו, ולא שנים ולא יותר. המרגום בא למעט, וכי צריך. לשון הקדש בא לרבותיא, וכי צריך, שמעלים בקדש ולא מזרידים. ובתרגומים מזרידים ולא מעלים. וכן בתרגום מזרידים לא מעלים.

וּבְכָל הַנִּי קָדוֹשֶׁתִי יִשְׂרָאֵל מִתְקָדְשֵׁי בָּהוּ לְתַתָּא. וַעֲלֵךְ דָא יִשְׂרָאֵל מִתְקָדְשֵׁי בְּקָדוֹשָׁה דַּרְתִּיבָא תַתָּאָה מִזְשָׁב. וּבְקָדוֹשָׁה דַּרְתִּיבָא עַלְאָה מַעֲזָם. קָדוֹשָׁה אַחֲרָא, אֵיתִי תֹּסֶף תָּקוֹת קָדוֹשָׁה, בְּגִינִי כֵּן אֵיתִי בְּתַר צָלוֹתָא. וּבְגִינִן דָאֵיתִי תֹּסֶף תָּקוֹת קָדוֹשָׁה, עַל קָדוֹשָׁן אַחֲרָגִין, אֵיתִי לְבַתְרַ צָלוֹתָא. וּבְגִינִן דָכָל חָד וְחָד בְּעֵי לְאַמְשָׁבָא עַלְיהָ מַהְוָא תֹּסֶף, אַתְּתָקְנוּ לְכָל יְחִיד וְיְחִיד קָדוֹשָׁת תְּרַגּוּם.

וְאֵי תִימָא הָא אֵיתִ בָה קָדוֹשָׁת לְשׁוֹן הַקָּדֵשׁ. הַהְוָא לְצָבוֹר, לְאַתְקָדְשָׁא כְּלָהוּ בְּכָלְלָה, בְּהַהְוָא תֹּסֶף תָּקוֹת קָדוֹשָׁה. וּבְגִינִן דִיְחִיד לִית לִיה רִשּׁוֹת, לְאוֹמֶרֶת בְּלִשׁוֹן הַקָּדֵשׁ, וּלְאַתְקָדְשָׁא יְחִידָא, אַתְקִינוּ לָהּ בְּלִשׁוֹן תְּרַגּוּם, וְאֵיתָה בְּיְחִיד, לְאַתְקָדְשָׁא כָּל חָד וְחָד בְּהַהְוָא תֹּסֶף, לְאַמְשָׁבָא

לְשׁוֹן הַקָּדֵשׁ

לְמַטָּה, וְכָל דְבָרֵי הָעוֹלָם הַעֲלִיוֹן הַמְּאֻזָּה וְאֶחָד וְאֶחָד צָרִיךְ לְמַשְׁךְ עַלְיוֹן מִאוֹתָה תֹּסֶף, נַתְקְנוּ לְכָל יְחִיד וְיְחִיד קָרְשָׁת תֹּסֶף, נַתְקְנוּ לְכָל יְחִיד וְיְחִיד קָרְשָׁת תְּרַגּוּם.

וְאֵם הָאָמֶר, הָרַי יִשְׁבֵּה קָרְשָׁת לְשׁוֹן הַקָּדֵשׁ - אָוֹתָה לְצָבוֹר, לְהַתְקָדֵשׁ בְּלָם מִשְׁבָּב, וּבְקָרְשָׁת הַמְּרַכְּבָה הַעֲלִיוֹנָה מַעֲפָדָה. קָרְשָׁה אַחֲרָת הֵיא תֹּסֶף קָרְשָׁה, וְלִבְנֵן הֵיא אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה. וּמְשׁוּם שְׁהִיא תֹּסֶף קָרְשָׁה עַל קָרְשָׁות אַחֲרוֹת, הֵיא אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה. וּמְשׁוּם שְׁכָל

עליה קדושה יתר. ובאה חולקיהון דישראל, דקה מתקדשי בקדושי עלי, בגין דאיונ דבקון לעילא, דבתי, (דברים י) ואתם הדקקים בין אליהם חיים כלכם היום.

בתיב (מלכים ב י) הנה נא ידעתי כי איש אליהם קדוש הוא עבר וגו', ובתיב נעשה נא עלית קיר קטנה וגו', בהאי קרא אית לן סמך בעלה לסדורא דצלותא. הנה נא ידעתי, דא איה רעתא דאצטראיך בר נש לשואה בגיןה בצלותא. כי איש אליהם קדוש הוא, דא איה עלמא עלאה, דאיה יתיב על כספי יקריה, ובכל קדושאן נפקין מניה, ואיה מקדש לך והוא עליון. עבר עליינו תמיד, מהו קדושה דאיה מקדש לך עליון. בכל עליון לעילא, איה מקדש לן בהאי עלה. דהא לית קדושה לעילא, אלא אי אית קדושא

לשון הקודש

עליו יתר קדשה. אשרי חלכם של זה יש סמך בעלה לסדר התפללה. ישראל שמתקדשים בקדשות עליונות, משום שהם דבקים למעללה, שבתוב (דברים י) ואתם הדקקים בה אליהם קדוש הוא - וזה העולם העליון, שיושב על כסא בבודו, ובכל הקדשות יוצאות ממנה, והוא מקדש את כל העולמות. עבר עליינו תמיד - מאותה קדשה שהוא מקדש את כל העולמות למעללה. תיים כלכם חיים.

בתיב, (מלכים י-ז) הנה נא ידעתי כי איש אליהם קדוש הוא עבר וגו'. ובתיב, נעשה נא עלית קיר קטנה וגו'. בפסק

לְתֹתָּא, כַּמָּה דָּאת אָמֵר (ויקרא כב) **וְנִקְדְּשָׁתִי בְּתוֹךְ
בָּנֵי יִשְׂרָאֵל.**

וְהוּאִיל וּבְךָ הוּא, נִעְשָׂה נָא עֲלִית קִיר קְטֻנָּה,
דָּא אִידָּהו סְדוּרָא דְתָקוֹנָא דְשְׁבִינָתָא,
דָּאִיהִי עֲלִית קִיר, כַּמָּה דָּאת אָמֵר (ישעה לח) **וַיִּסְבֶּ**
חִזְקִיָּהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר. קְטֻנָּה: בְּגַין דָּאִיהִי זְעִירָא,
בַּמָּה דָּאת אָמֵר (קהלת ט) עִיר קְטֻנָּה. וְגַשִּׁים לוֹ שָׁם
בְּתָקוֹנָא דָא דָאָנוּ מִתְקָנִין, וּבְסְדוּרָא דִילָן בְּשִׁירִין
וְתוֹשְׁבָהָן וּבְצָלוֹתָא, (וּבְתָקוֹנָא דָא) אָנוּ מִתְקָנִין לְגַבִּיהָ,
לְגַיִחָא דִילִיה. מִטָּה וּשְׁלָחָן וּכְפָא וּמִנּוֹרָה. אַרְבָּע
אַלְיָין, בְּלָהּוּ בְשִׁיבִינָתָא אִינְוֹן. וְאִיהִי (כלא) בְּכָל
תָּקוֹנִין אַלְיָין מִתְתָּקוֹנָן, לְגַבִּי עַלְמָא עַלְאָה בְּסְדוּרָא
דָאָנוּ מִסְדָּרִין.

לשון הקודש

הוא מקדש אותנו בעוולם הארץ. שהרינו
אין קדרשה למעללה אלא אם יש קדרשה
لمיטה, כמו שנאמר ונקדשתי בתוך בני
ישראל.

והואיל וכך הוא, נעשה נא עליית קיר
קטנאה. והוא סדור של תקון השביבה,
שהיא עליית קיר, כמו שנאמר (ישעה לח)
ויסב חיזקיהו פניו אל הקיר. קטנאה,

(להלן) בבל התקונים הללו מתקנים לעולם
העליאון בסדור שאנו מסדרים.

בְּסִדּוֹרָא דְצַלּוֹתָא דְעֲרֵבִית, וּבְתִקְוָנָא דִילִיה, הָא
מֶטֶה. בְּסִדּוֹרָא דְאַינְזָן קְרַבְגִּין וּעַלְזָן,
הָאָנוּ מִסְדָּרִין בְּצִפְרָא וְאַינְזָן שִׁירִין וְתוֹשְׁבָחָן, הָא
שְׁלָחָן. וּבְהַהוּא סִדּוֹרָא דְצַלּוֹתָא דְמִיוֹשָׁב, וּבְתִקְוָנָא
דִקְרִיאָת שְׁמֻעָה, בְּהַהוּא יְהוָדָא דָאָנוּ מִתְקָנִין הָא
כְּפָא. בְּהַהוּא סִדּוֹרָא דְצַלּוֹתָא דְמַעֲזָם, וּבְאַינְזָן
קְדוּשָׁן, וְתוֹסֶף קְדוּשָׁה, וּבְרַכָּאן, דָאָנוּ מִסְדָּרִין
(לה) הָא מַנְוָרָה.

וּבָאָה אִידָּו בָּר נֶשֶׁת, דָּדָא שְׂנִי בְּרֻעּוֹתִיה, לְאַשְׁלִמָּא
לְגַבֵּי מְאִירִיה בְּכָל יוֹמָא, וְלְאַתְקָנָא הָאֵ
עַלְיתָ קִיר קְטָנָה, לְגַבֵּי מְאִירִיה בְּהַגִּינִי תִקְוָנִין. כְּדִין
וְדָאֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהָא אוֹשְׁפְּזִיה בְּכָל יוֹמָא.
וּבָאָה אִידָּו בְּהָאֵי עַלְמָא, וּבָאָה אִידָּו בְּעַלְמָא
דָאָתִי. בְּגִינַן דָאָלֵין אַרְבָּעָה, אַינְזָן תִקְוָנִי דְשְׁבִינָתָא,
לְאַתְקָנָא לְגַבֵּי בָּעָלָה. בְּאַרְבָּעָה תִקְוָנִין אָלֵין,

לשון הקודש

בפיהור של תפלה ערבית ובתקון שלו קדשה, וברכות שאנו מסדרים (לה) –
הָרִי מֶטֶה. בפיהור של אורם קרבנות –
עוֹלוֹת שאנו מסדרים בבקר ואותם
שִׁירָות וְתִשְׁבָחוֹת – **הָרִי הַשְּׁלָחָן.**
קִיר קְטָנָה זו לרבותנו בכל יום ולתקון עליית
וְדָאֵי שְׁהַקְדּוֹשָׁ בְּרוּךְ הוּא יְהָה אָוֹרָה
מִתְקָנִים – **הָרִי כְּפָא.** באorts סדור של
תִפְלָת מַעַמֵּד ובאותן קדשות ותוספות

**את התקנות בsharp;הָא, בsharp;חִדּוּחָא, בsharp;חִזּוּחָא, על ידי
דעמא קדיישא בכל יומא.**

מפתח את היבת ליה ליעקב לאת התקנות, ועל דא יעקב את קין צלוותא דערבית. שלחן את קין דוד מלכא, באיננו שירין ותו שבחן דאייה את קין, במה דאת אמר (תהלים כט) תערך לפני שלחן נגד צוררי. בסא את קין אברם, באתקשותא דיליה, העbid טיבו ושלימו דגש망תין לכל בני עלמא, זלית התקינה דכטא, אלא בחסיד דאברהם, בפה דאת אמר (ישעה טז) זהבן בחסיד כטא.

מנורה (דף קל"ג ע"ב) **את קין יצחק, דאקדיש שמא**
דקודשא בריך הוא לעיני הון הכל
עלמא, ונחר נהייו דבוצינא עלאה בהחיה
קדישה. בגני כה, צריכין עמא קדיישא, לומר

לשון הקודש

תקוני השכינה להתרחקן לבעה. שלחן גדר צרכי. בסא תקון אברם בארכעה התקנים הללו היא מרתתקנת בזיפה בשמחותיה, במראותיה, על ידי העם הקדוש כל יום.

שנאמר (ישעה טז) והובן בחסיד כטא.

המנורה תקן תפלה ערבית. שלחן תקון ברוך הוא לעיני כל העולם, והאריך את אור המנורה העלונה באotta קדרשה.

המפתח נתנה ליעקב להתרחקן, ולבן יעקב תקן תפלה ערבית. שלחן תקון ברוך המלך באוטם שירות ותשבחות שתקון, כמו שנאמר (תהלים כט) תערך לפני

תדריך וילשׂואה רעויה, לסתרא לגבי עלמא
עלאה, דאיהו מאיריה דביהתא, איש האללים, מטה
וישלחן וכפסא ומנורה, למאהו שלימו בכל יומא,
עלא ותטא.

(ד"א כאן חסר) בשבעתה דקא מיחדי ישראאל, יהודא
דרזא דשמע ישראאל, ברועיתא שלים,
בדין נפק מגו סתיינו דעלמא עלאה, חד נהירוי,
וההוא נהירוי בטש גו בוצינא דקדיניותא, ואתפלג
לשבעין נהוריין, ואינון שבעין נהוריין, בשבעין
ענפין דאלנא דחוי.

כדין, ההוא אלנא סליק ריחין ובוסמין, ובכל
אלני דגנטא דען, כלחו סלקין ריחין,
ומשבחן למאריהון, דהא כדין אתקנת
מטרוגניתא, לאעלא לחופה בהדי בעלה, כל אינון
שייפין עלאין, כלחו מתחברן בתיאובתא חדא,

לשון הקודש

לבן ציריכים העם הקדוש לומר תמיד
אחד, ואותו אור מבה לתוכה הניצוץ
הקשה ומחליק לשבעים אורות, ואותם
שבעים אורות בשבעים ענפי עץ החיים.
וישלחן וכפסא ומנורה, להיות שלמות
ובכל יום מעלה ומטה.
בשבעה ישישראל מיחדים את הייחוד
של סוד שמע ישראאל ברכzon שלם, או
יוצא מותך סתר של העולם הערלון או

ובְּרֻוֹתָא חֶדָּא, לִמְחַזֵּי חֶד בֶּלֶא פְּרוֹזָא בֶּלֶל. וּכְדִין
בְּעַלְהָ אֲתַתָּקְנוּ לְגַבְּהָא לְאַעֲלָא לְהִוְפָּה בִּיחוֹדָא חֶד,
לְאַתִּיהָדָא בְּמַטְרוֹגִינְתָּא.

וְעַל דָּא אָנָן מַתְעַרְיִ לֵיה, וְאָמְרִינְן (דברים י) שָׁמַע
יִשְׂרָאֵל, אֲתָקְנוּ גַּרְמָךְ, הָא בְּעַלְיָד יִתְיִ לְגַבְּיךָ
בְּתַקְינוֹי, זְמִין לְקַבְּלָךְ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, בִּיחוֹדָא
חֶדָּא, בְּרֻוֹתָא חֶדָּא, בֶּלֶא פְּרוֹזָא, דֶּבֶל אַינְנוּ
שְׁיִפְּנִין בְּלָהּוּ אֲתַעֲבִידָו חֶד, וְעַיְלִין בְּחֶד תִּיאּוּבָתָא.

כִּיּוֹן דְאָמְרִי יִשְׂרָאֵל יְיָ אֶחָד בְּאֲתַעֲרוֹתָא דְשִׁית
סְטוּרִין, בְּדִין בֶּל אַינְנוּ שִׁית סְטוּרִין, אֲתַעֲבִידָו
חֶד וְעַלְיִן בְּחֶד תִּיאּוּבָתָא, וּרְזָא דָא ו' חֶד פְּשִׁיטָו
בְּלְחוֹדוֹי, בֶּלֶא דְבָקוֹתָא אַחֲרָא לְגַבְּיהָ, אֶלָּא אִיהָו
בְּלְחוֹדוֹי פְּשִׁיטָמְכָלָא, וְאִיהָו חֶד.

לשון הקידוש

נעשים אחר, ונכנסים באחד בתשובה.
כִּיּוֹן שאומרים יִשְׂרָאֵל "ה' אֶחָד"
בהתעוררות ששה צדדים, או בלאו
ששת הצדדים נעשים אחד ונכנסים
בתשובה אחת, וסוד זה ו' אחר,
פְּשִׁיטות בלבדו בלי דבקות אחרת
אלוי, אלא הוא לבדו פשות מפל, והוא
אחד.

בתשובה אחת וברצון אחד להיות אחד
בלי פרוד בכל. ואו בעלה מתקנו אליך
להכניתה להפה ביחור אחד להתייחד
עם הגבירה.

ולבן אלו מוערים אותו ואומרים דברים
(שמע יישראעל. תקני עצמה, ערי בעלך
יבא אליך בתקנינו מזמנם בוגרת. ה'
אלהיינו ה' אחד, ביחור אחד, ברצון
אחד, בליל פרוד, שבל אותן האברים

בְּהָהִיא שְׁעַתָּא מַטְרוֹגִינִיתָא מִתְתַּקְנָא וּמִתְקַשְׁטָא,
וַעֲיִלֵּין לְה שְׁמֶשֶׁהָא בְּלִחִישׁו סְגִי, לְגַבִּי
בַּעַלְהָ, וְאָמֵרִי בָּרוֹזְךָ שֵׁם כְּבוֹד מְלֹכֹתוֹ לְעוֹלָם וְעַד.
דָּא אִיהוּ בְּלִחִישׁו, דְּהַכִּי אַצְטְּרִיךְ לְאַעֲלָא לְה לְגַבִּי
בַּעַלְהָ. זְבָאָה עַמָּא דִידְעֵי דָא, וִמְסֻדְרִי סְדוּרָא
עַלְאָה דִמְהִימְנוֹתָא.

בְּהָהִיא שְׁעַתָּא דְאַתְּחָבָרוּ בַּעַלְהָ וּמַטְרוֹגִינִיתָא
בְּחַדָּא, כְּדֵין בָּרוֹזָא נִפְיק מִסְטְּרָא
דְּדָרוֹם, אַתְּעָרוּ חִילֵין וִמְשִׁרְיוֹן דְּגַלִּי רְחִימּוֹתָא
לְגַבִּי מְאִירִיכָוּן.

כְּדֵין אַתְּעָרָה חַד מִמְּנָא עַלְאָה, בּוֹא"ל שְׁמִיה, רַב
 מִשְׁרִיּוֹן, וּבִידִיה אַרְבָּעָ מִפְתָּחָן, דְּגַטְיָל
 מִאַרְבָּעָ סְטָרִי עַלְמָא, וְחַד מִפְתָּחָא אֲתִרְשִׁים בָּאַת
 י', וִמְפָתָחָא אַחֲרָא אֲתִרְשִׁים בָּאַת ה'. וְחַד מִפְתָּחָא

לשון הקודש

בָּאוֹתָה שָׁעָה חֲנִיבָה מִתְתַּקְנָת וְתַגְבִּירָה בְּאַחֲרָה, אוֹ הַפְּרוֹזָוּ יָצָא מִצְדָּקָת וּמִתְקַשְׁטָת, וְשִׁפְשִׁיחָה מִבְנִיסִים אוֹתָה
 הַקְּרוּם, מִתְעֹורְרִים חִילּוֹת וּמְחֻנּוֹת
 שְׁמָנְלִים אֲהַבָּה לְרָבּוֹנָם.

אָז מִתְעֹורֵר מִמְּנָה אַחֲרָה עַלְיָוֹן, שְׁשָׁמוֹ
 בּוֹא"ל, גָּדוֹלָה מִתְהֻנוֹת, וּבִידָוּ אַרְבָּעָה
 מִפְתָּחוֹת שְׁנוּטָל מְאַרְבָּעָת צְדָרִי הַעוֹלָם.
 וּמִפְתָּחָה אַחֲרָה נְרַשָּׁם בָּאֹתָה י', וִמְפָתָחָה
 אַחֲרָה נְרַשָּׁם בָּאֹתָה ה', וִמְפָתָחָה אַחֲרָה
 סְהֻוּר עַלְיָוֹן שֶׁל הָאֱמֹנוֹנָה.

בָּאוֹתָה שָׁעָה שְׁמַתְּחָבְרִים הַבָּעֵל

אַתְּרָשִׁים בָּאָתָּה וֹ. (ומפתחה אחרוא אתרשים באות ה) **וְאֶגֶּח לְהֹזֶה** תחوت אלגנא דתהי. איגען תלת מפתחהן, דאתרשיםיו בثالثת אתוון אלין, אתעבידו חד. בין דאטעבידו חד, הוהא מפתחה אחרוא, סליק וקאים ואתחבר בהחיא אחרוא בלא דתלת, זכל אינון משוריין ותהיילין ציילין לאינון תריין מפתחהנו גו גנטא זבלחו **מִיחָדִי בְּגֻוָּגָא דְלַתָּתָא.**

יְהֹזֶה: דא רשיימו דאת י', רישא עלאה דבשמא קדיישא. אלהיינו: דא איהו רזא דרישימו דאת ה' עלאה, את תנינא דבשמא קדיישא. **יְהֹזֶה:** דא מושיבו דאטמשך לחתטא, ברזא דרישימו דאת ו', דאינון תריין אתוון אטמשכו לממיוי באתר דא, וайהו אחד. כל הגי תלתא **אֵינֵין חד, בִּיחוֹדָא חד.**

לשון הקורץ

נרשם באות ו', (ומפתחה אמר נרשם באות ה) העליון שבשם הקדוש. אלהיינו - והוא סוד של רישם האות ה' העליונה, האות השנניה שבשם הקדוש. יהוזה - זו האותיות הללו נעשים אחד. בין משיכה שגמישכת למפה בסוד הרישם של האות ו', שהן שתיים, והאותיות גמישכות להיות במקומות הנוח, והוא אחד. כל השלש הלו הן אחד ביחיד אחד. הננסים לאותם שני המפתחות לרוחן, זכל מיחדים במז שמלטה.